

Nepředchází

Ústavnímu soudu
Joštova 8
660 83 Brno 2

V Praze dne 15. dubna 2019

Věc: **ústavní stížnost** proti

- a) rozsudku Krajského soudu v Brně vydanému dne 7. června 2017 pod čj. 62 A 82/2017 – 169 a
- b) rozsudku Nejvyššího správního soudu vydanému dne 17. ledna 2019 pod čj. 3 As 184/2017 – 73

spojená s návrhem na zrušení § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů

Stěžovatelka: **Transparency International – Česká republika, o.p.s.**, IČ: 27215814, se sídlem Sokolovská 260/143, 180 00 Praha 8

zastoupená dle plné moci advokátem Pavlem Uhlem, č. osvědčení ČAK 10960, se sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5 – Smíchov, datová schránka 5i_{za}9qd podepsáno elektronickým podpisem vytvořeným kvalifikovaným certifikátem S/N: 2680818 (28:E7:F2) vydaným PostSignum Qualified CA - Česká pošta, s. p. IČ: 47114983, Česká republika

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ750810083

- Účastníci řízení:
- a) **Krajský soud v Brně**, jehož jménem jedná předseda senátu 62 A JUDr. David Raus, Ph.D., se sídlem Rooseveltova 648/16, 602 00 Brno; datová schránka 5nwaa9j
 - b) **Nejvyšší správní soud**, jehož jménem jedná předseda senátu 3 As JUDr. Jaroslav Vlašín, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno; datová schránka wvjaa4f

Vedlejší účastník řízení:

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55
Brno; datová schránka *fs2aa2t*

elektronicky: do datové schránky ***z2tadw5***

přílohy: plná moc
rozsudek Krajského soudu v Brně vydaný dne 7. června 2017 pod čj. 62 A 82/2017
– 169
rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný dne 17. ledna 2019 pod čj. 3 As
184/2017 – 73

bez poplatku

I.

Vylíčení skutkových a právních okolností před podáním ústavní stížnosti

[1] Stěžovatelka je právnická osoba, nezisková organizace, jejímž předmětem činnosti je, mimo jiné, realizace projektů vedoucích k omezování rozsahu korupce ve společnosti a spolupráce s vládními, nevládními, mezinárodními organizace a jinými subjekty v oblasti boje proti korupci. Mezi činnosti stěžovatelky, která je v oblasti boje proti korupci obecně dobře etablovaným subjektem, patří i vyhledávání případů, u kterých je podezření na protiprávní nebo jinak problematické jednání v oblasti veřejných financí. Jedním z nástrojů, kterým může upozornit na protiprávní jednání, je podání podnětu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jenž je v tomto řízení vedlejším účastníkem řízení.

[2] Stěžovatelka podává podněty k vedlejším účastníkům řízení pouze tehdy, pokud má důvodné podezření na porušení zákona a po zralé a důkladné úvaze. Značná část podnětů podaných v minulosti byla shledána důvodnými.

[3] Stěžovatelka dne 12. ledna 2017 doručila vedlejším účastníkům řízení podnět k zahájení správního řízení z moci úřední k přezkoumání úkonů veřejného zadavatele při výběru koncesionáře. V článku V. svého podnětu stěžovatelka požádala o sdělení, jak vedlejší účastník řízení s podnětem naložil. Stěžovatelka nezaplatila poplatek ve výši 10.000,- Kč za podání podnětu, jak předpokládá ust. § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále též napadený zákon). Stěžovatelka vycházela z předpokladu, že stanovení poplatku k takovému podnětu je v rozporu s ústavním pořádkem.

[4] Poté, co bylo postaveno najisto, že vedlejší účastník podnět nevyřídí a nesdělí stěžovatelce, jak s ním bylo naloženo, podala stěžovatelka proti vedlejším účastníkům řízení zásahovou žalobu. Zvolený žalobní typ, který se opíral o předchozí judikaturu správních soudů, nebyl z formálního hlediska později soudy zpochybněn a žaloba a následná kasační stížnost byly projednány věcně v obou stupních soudního přezkumu.

[5] Stěžovatelka v zásahové žalobě popsala skutkový stav a argumentovala jednak tím, že podle obecných principů a předpisů správního práva je třeba podnět vyřizovat vždy a podatel má obecné právo na sdělení, jak bylo s podnětem naloženo. Současně stěžovatelka soudu předestřela názor, že ustanovení § 259 napadeného zákona je protiústavní a navrhla předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[6] Účastník řízení pod bodem a) žalobu věcně projednal a jako nedůvodnou zamítl. Dospěl k názoru, že ustanovení § 259 je normou zcela speciální, která má přednost před obecnými předpisy správního práva a jejímž důsledkem je neprojednání podnětu a současně nevyrozumění podatele, v tomto případě stěžovatele. Účastník řízení současně vyjádřil názor, že ustanovení § 259 napadeného zákona není v rozporu s ústavním pořádkem. Učinil tak rozsudkem vydaným dne 7. června 2017 pod čj. 62 A 82/2017 – 169.

[7] Proti rozsudku podala stěžovatelka dne 21. června 2017 kasační stížnost, ve které polemizovala se závěrem o ústavní konformitě ust. § 259 napadeného zákona. Současně poukázala na to, že v téže věci ve vztahu k téže zakázce podal jiný subjekt podnět, jenž poplatek uhradil. Na to pak vedlejší účastník řízení zahájil k tomuto podnětu správní řízení. Tímto stěžovatelka dokládala, že i její podnět, nazíráno zpětně, byl věcně důvodný a vedlejší účastník řízení naň nereagoval a věcně jej neposoudil.

[8] Účastník řízení pod bodem b) o kasační stížnosti rozhodl dne 17. ledna 2019 rozsudkem vydaným pod čj. 3 As 184/2017 – 73, kterým kasační stížnost zamítl. Zopakoval argumentaci krajského soudu, podle které není poplatek ve výši 10.000,- Kč protiústavní, neb nepředstavuje nepřekonatelnou překážku a jeho výše není zjevně nepřiměřená. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 25. února 2019.

K důkazu: spisem Krajského soudu v Brně vedeným pod sp. zn. 62 A 82/2017
spisem Nejvyššího správního soudu vedeným pod sp. zn. 3 As 184/2017

II.

Vymezení ústavní stížnosti

[9] Stěžovatelka podává proti

- a) rozsudku Krajského soudu v Brně vydanému dne 7. června 2017 pod čj. 62 A 82/2017 – 169 a
- b) rozsudku Nejvyššího správního soudu vydanému dne 17. ledna 2019 pod čj. 3 As 184/2017 – 73

ústavní stížnost,

kterou napadá uvedená rozhodnutí v celém rozsahu a se kterou **spojuje návrh** na zrušení § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů.

[10] Důvodem stížnosti je to, že obecné soudy, stejně jako před tím vedlejší účastník řízení, porušily právo stěžovatelky na to, aby státní moc sloužila všem občanům, které plyne z ust. čl. 2 odst. 3 Ústavy, dále zasáhly nepřipustně do práva petičního dle čl. 18 Listiny, do práva podílet se na správě veřejných věcí, mimo jiné, i přímo dle čl. 21 odst. 1 Listiny a do práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1.

[11] Dalším, neméně ústavněprávně relevantním důvodem ústavní stížnosti, je porušení principů dobré správy, které plynou mimo jiné z ust. čl. 1 odst. 1 Ústavy, a dále porušení práva na účast veřejnosti na protikorupčních aktivitách, které plyne z čl. 13 Úmluvy Organizace spojených národů proti korupci vyhlášené pod č. 105/2013 Sb. m. s., již se Česká republika dle čl. 1 odst. 2 Ústavy zavázala zajistit přístup občanů k procesům, jež mají předcházet korupci a a odstraňovat ji.

[12] Stěžovatelka současně má za to, že porušení těchto práv je přímým důsledkem znění ust. § 259 napadeného zákona, protože tento je v rozporu s ústavním pořádkem.

III.

Odůvodnění ústavní stížnosti a souvisejícího návrhu na zrušení části zákona

[13] Stěžovatelka akceptuje výklad obecných soudů, podle kterého výklad ustanovení § 259 napadeného zákona nedává možnost jiného výkladu, než takového, že k podání efektivního podnětu k

zahájení řízení z úřední povinnosti je třeba vždy složit poplatek 10.000,- Kč, který nelze za žádných okolností prominout. Stěžovatelka s tímto výkladem nesouhlasí, ale respektuje jej, přičemž poukazuje na protiústavní obsah takto vykládaného ustanovení. Má tak za to, že napadené ustanovení nelze bez absolutního popření jeho smyslu vyložit ústavně právně konformním způsobem.

[14] Současně stěžovatelka poukazuje na to, že v této věci má za prokázané, že vedlejší účastník řízení nezahájil řízení z úřední povinnosti, byť podání stěžovatelky bylo věcně důvodné, protože toto řízení zahájil až k podnětu jiného subjektu, který poplatek složil. Následnou argumentaci tak stěžovatelka směřuje prakticky výhradně k protiústavnímu obsahu napadeného ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek.

[15] Pouze na okraj stěžovatelka konstatuje, že ji je znám obsah usnesení Ústavního soudu ze dne 23. října 2018 vydaného pod sp. zn. Pl. ÚS 28/18, kterým byl podobný návrh na zrušení téhož právního předpisu odmítnut, a to proto, že v předcházejícím řízení nebylo přímo aplikováno ustanovení, jež je nyní napadeno. Stěžovatelka v této souvislosti vyjadřuje přesvědčení, že v nyní souzené věci bylo ust. § 259 napadeného zákona aplikováno přímo. Napadené rozsudky ostatně nic jiného nečinily.

[16] Napadené znění ust. § 259 napadeného zákona je součástí zákona od samotného přijetí zákona, ale nebylo součástí vládního návrhu, tak jak byl jeho návrh doručen Poslanecké sněmovně. Součástí návrhu zákona toto ustanovení stalo v důsledku pozměňovacího návrhu podaného usnesením garančního výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj č. 159 ze dne 13. ledna 2016 (tisk 637/5). Ustanovení nemá důvodovou zprávu a důvody lze dovozovat pouze z veřejné diskuse vedené na plénu. V té v rámci druhého čtení vystoupil dne 27. ledna 2016 na 39. schůzi Poslanecké sněmovny poslanec Jan Klán, který návrh odůvodnil takto: „*První problémem bude podávání žádosti veřejnosti k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. My jsme to také řešili, to je právě ten první bod, na výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj a my jsme se napříč, nějakým způsobem, politickým spektrem dohodli, že by ten podnět měl být zpoplatněn. Vycházelo to samozřejmě od pana Rafaje, tedy předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který nám říkal, že je to nutné zpoplatnit. Takže nastal jenom problém, jakou částkou zpoplatnit toto podání žádosti.*“

[17] Z hlediska vůle zákonodárce byl tedy motivem (nezpoplatněný) podnět předsedy vedlejšího účastníka řízení, aby zákonodárce zpoplatnil podávání podnětů občanů úřadu, který řídil. Lze se domnívat, přeloženo z jazyka poslaneckého do jazyka soudních podání, že věcným motivem byla snaha řešit podávání šikanózních a nevěcných podnětů, které úřad příliš zatěžují. Je pak otázka, zda takový důvod obstojí jako legitimní důvod pro omezení možnosti podat podnět, a to zejména s ohledem na právní povahu takového podnětu.

[18] Podání podnětu k tomu, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední za situace, kdy podatel podnětu nemá přímý osobní účastenský zájem na výsledku řízení, ale má obecný společenský zájem na ochraně zájmu, který má být v takto vyvolaném řízení chráněn, je z hlediska práva obtížné hodnotit, protože takový úkon má hybridní povahu a prolínají se v něm různé ústavněprávní dimenze. Takový úkon je současně uplatněním nároku občana (či skupiny občanů nebo jimi založené organizace), který občan vznáší vůči státu, aby konal to, co konat má. Je to nástroj komunikace občanů a veřejné moci a vzájemné sdělování představ o výkonu této moci; podle stěžovatelky je nerušený dialog mezi občany a správci veřejných věcí ohledně výkonu veřejné moci nezbytný.

[19] Občan tak realizuje možnost politicky, sociálně a i právně disciplinovat veřejnou moc tak, aby sloužila skutečně všem občanům. Občan, který má právo být slyšen, tak realizuje své právo skýtané mu čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle které státní moc slouží všem občanům. Pojem „všem občanům“ je pak třeba vykládat tak, že tento pojem zahrnuje i ty občany či instituce občanské společnosti, kteří za to, aby byli vyslyšeni, z důvodů objektivních či subjektivních nemohou uhradit poplatek ve výši 10.000,-Kč.

[20] V některých případech by veřejná agenda nemohla fungovat bez podnětů občanů a stěžovatele se jeví jako obtížně přijatelná myšlenka, aby nástroj této nezbytné komunikace byl zpoplatněn. Taková relativně vysoká ekonomická překážka je pak porušením obecnosti vyjádřené v pojmu „sloužit všem“. Podle stěžovatelky s ohledem na selektivní dopad omezujícího ustanovení je ústavněprávně nepřijatelná, protože omezuje komunikaci veřejnosti s veřejnou mocí pouze na relativně bohaté.

[21] Podání podnětu je rovněž realizací práva petičního chráněného čl. 18 Listiny. Podstatou práva petičního je mimo jiné i to, že na petici někdo reaguje. Pokud formálně platné (a dle stěžovatelky protiústavní) právo stanoví právní povinnost podání, jež splňuje materiální znak petice, nevyřídit, jeví se stěžovatelce takové pravidlo jako porušení práva petičního. K tomu stěžovatelka dodává, že čl. 18 zná věcné omezení petičního práva, kterým je jednak zákaz zásahu do nezávislosti soudů a jednak zákaz vyzývat k porušování práv a svobod zaručených Listinou. V souzeném případě tomu tak ale není a ústavněprávní licence k omezení petičního práva zde není naplněna.

[22] Podání podnětu je rovněž nástrojem, kterým se občané podle čl. 21 odst. Listiny mohou podílet na správě věcí veřejných, mimo jiné, i přímo. Pokud se takový podíl, jehož podstatou je informování orgánů veřejné moci o potenciálně protiprávním jednání, zpoplatní, jeví se takové zpoplatnění jako překážka k přístupu na podíl na veřejné moci. Jestliže občan se může cítit oprávněn (a mnohdy i povinen) podílet se na zlepšení stavu veřejných věcí tím, že na pochybení či na protiprávní stav upozorní procesně předepsaným způsobem, tak v oblasti veřejných zakázek je mu toto právo odepráno, pokud si nepřiplatí za výkon tohoto ústavně přiznaného práva. Takový stav je z hlediska nepodmíněnosti výkonu politických práv více než sporný.

[23] Podání podnětu svou povahou rovněž prochází i čl. 36 odst. 1 Listiny, podle kterého se každý může domáhat svého práva postupem stanoveným zákonem v tomto případě u nezávislého orgánu. Může se samozřejmě jevit jako diskutabilní, zda je zde naplněna podmínka domáhání se „svého práva“, protože podnět směřuje k dosažení zájmu, jenž je z hlediska podatele podnětu obecným a nikoliv individuálním zájmem. Jakkoliv se tato otázka může jevit jako hraniční, tak stěžovatelka zde vyjadřuje názor, že právo upozornit účinným způsobem na protiprávní jednání s celospolečenským dopadem je podle stěžovatelky subjektivním právem.

[24] V obecné rovině totiž platí obecný právní princip, že nikdo nemá povinnost snášet protiprávní jednání nebo mu ustupovat. Právo veřejných zakázek je právní oblastí, která reguluje nakládání s prostředky, které pocházejí převážně z veřejných zdrojů. Veřejnost tedy má přirozené právo do těchto procesů nahlížet skrze nástroje, které k tomu má (veřejné rejstříky, informační právo, publikované informace, prostředky mediální komunikace, tisk apod.) a tyto informace vyhodnocovat a podrobit kritické úvaze. Pokud dojde k závěru, že dochází k protiprávnímu jednání, měla by mít nástroj, jak aktivovat proceduru, jež protiprávní stav napraví. Z tohoto hlediska je toto právo podřaditelné pod právo na spravedlivý proces.

[25] Zpoplatnění takového práva pak nesmí mít rdousící efekt a faktické vyprázdnění tohoto práva nebo zpřístupnění pouze úzkému okruhu osob se jeví jako nepřijatelné omezení takového práva. Veřejný zájem na zachování dobrého stavu veřejných zakázek a na participaci občanů je natolik intenzivní a nezbytný k udržení dobré kondice fungování společnosti, že zavedení poplatku za podnět k šetření věci z moci úřední se jeví srovnatelné se situací, kdy by bylo zpoplatněno třeba i trestní oznámení a současně stanoveno, že policie se jím nesmí zabývat, pokud nebude poplatek uhrazen.

[26] Právo podat podnět, který má být z moci úřední přešetřen, přičemž podatel by měl být alespoň stručně vyrozuměn, jak bylo s podnětem naloženo, je i subjektivní právo, které plyne i z obecných principů dobré správy, které lze podřadit pod obecné požadavky funkčního právního státu, jež mají

zakotvení v čl. 1 odst. 1 Ústavy. Jestliže napadené ustanovení obsahuje pojem z „moci úřední“ a současně zakládá režim odkládání podnětů, jeví se takové ustanovení, kromě vnitřního rozporu, i rozporné se všemi principy dobré zprávy.

[27] V neposlední řadě lze i poukázat na to, že Česká republika přistoupila k Úmluvě Organizace spojených národů proti korupci vyhlášené pod č. 105/2013 Sb. m. s., jejíž článek 13 zavazuje signatářské státy posilovat nástroje spolupráce s veřejností. Ačkoliv se jedná o smlouvu, jež není součástí ústavního pořádku, tvoří tato smlouva součást mezinárodních závazků, které jsou pod ochranou čl. 1 odst. 2 Ústavy a jejich otevřené porušení má v tomto směru i ústavněprávní rozměr.

[28] Z uvedeného je zjevné, že právo podat účinný podnět je právo, jež má silné ústavněprávní zakotvení a je vyjádřením více subjektivních ústavním pořádkem chráněných práv. Stanovení poplatku, kterým je výkon tohoto práva podmíněn, by pak muselo projít testem nezbytnosti omezení takového práva s cílem ochránit právo jiné. Podle stěžovatelky tomu tak v souzeném případě není.

[29] Předně je třeba zdůraznit, že zájem, který má odůvodnit omezení přístupu k právu podat účinný podnět, je sám o sobě velmi diskutabilní, protože potřeba odbřemenit činnost nějakého úřadu od konkrétní agendy, která je jinak sama o sobě prospěšná, se jeví jako sporná, pokud má omezit přístup k základnímu politickému a lidskému právu. Nejedná s o konflikt dvou nebo více základních práv, ale jedná o konflikt mezi základními právy na straně jedné a organizační potřebou státu v lepším případě či potřebou mít „klid na práci“ v horším případě. Takový konflikt diametrálně odlišných zájmů je třeba hodnotit velmi přísně z hlediska nezbytnosti a minimalizace zásahu do práv a svobod.

[30] Zákonodárce přitom zvolil podobu překážky, která nemá v platném právu obdoby, protože žádný poplatek v platném právu není stanoven takto absolutně, pokud se týká občanů. Poplatky je vždy možné promíjet, pokud podatel má slabší sociální postavení. Výše poplatku, která činí 75 % hrubé minimální mzdy a 32 % hrubé průměrné mzdy, je pro běžného občana vysoká. Z podání podnětu se tak stává elitní ekonomická výsada přístupná pouze několika málo lidem, popřípadě organizacím. V napadených soudních rozhodnutích byl poplatek srovnáván s poplatkem soudním, nicméně ten, kromě toho, že je možné jej v důvodných případech prominout, se v případě úspěchu ve sporu ukládá k uhrazení protistraně.

[31] Je tak zjevné, že zákonodárce zvolil nástroj, který je maximálně restriktivní a svým dopadem vyvolal až rdousící efekt a fakticky vyprázdnil právo občanů se podílet na správě svých věcí v oblasti boje proti korupci. V této souvislosti nelze ani pominout alarmující způsob, jak s touto právní regulací naložil sám vedlejší účastník řízení. Podle šetření zástupce veřejného ochránce práv vedlejší účastník řízení v návaznosti na napadenou regulaci mimo jiné: „Zjistil [zástupce veřejného ochránce práv], že z rozhodnutí předsedy ÚOHS byl postup úřadu nastaven tak, že se s písemnostmi nezaplaceného podnětu nesměl seznámit žádný z odpovědných právníků, ani místopředseda úřadu zodpovědný za sekci veřejných zakázek. Úřad vyšel z toho, že zákon o zadávání veřejných zakázek podání podnětu zpoplatnil, tudíž nezaplacený podnět je nezákonný podnět.“⁴¹

[32] Postup, jehož podstatou je systémové interní utajování potenciálně relevantních informací o korupčním jednání před odpovědnými pracovníky instituce, která má bojovat za transparentnost a proti korupčnímu jednání, se jeví stěžovatelce absurdní, byť současně nelze popřít, že napadené ustanovení tento výklad v podstatě předepisuje. Povýšit oznámení prokazatelně protiprávního jednání na protiprávní akt je absurdní rovněž. V přezkumu ústavnosti napadených norem se obvykle testuje i

⁽¹⁾ Citováno z tiskové zprávy Kanceláře veřejného ochránce práv ze dne 29. března 2019; *Nezaplatíte-li 10 000 Kč, ÚOHS ani nezákonná veřejná zakázka nezajímá. Ombudsmanka to chce změnit*, dostupné na <https://www.ochrance.cz/aktualne/tiskove-zpravy-2019/nezaplatite-li-10-000-kc-uohs-ani-nezakonna-verejna-zakazka-nezajima-ombudsmanka-to-chce/>; tamtéž je dostupná i celá zpráva z šetření a závěrečné stanovisko.

racionalita normy, přičemž v nyní souzeném případě podle stěžovatelky přechází iracionalita napadené normy v její absurditu.

[33] Nelze v této souvislosti zdůraznit, že platné právo zná situace, kdy je určitá instituce zatížena nepřiměřeným množstvím určitých podání. Tento problém se nyní diskutuje například u Nejvyššího správního soudu nebo i ve vztahu k Ústavnímu soudu. Obecná teorie přístupu ke spravedlnosti připouští kladení určitých překážek, které regulují přílišný nápad. Takové překážky se stanoví obvykle po důkladné analýze a širší diskusi. Právo pak zná nástroje, které mohou regulovat přístup k právu, aniž by jej vyprázdnily. Takovým vhodným regulatorním nástrojem může být například povinné zastoupení advokátem, popřípadě úhrada poplatků (výrazně nižších), které jsou snížitelné a vratné pro případ, že podání není zjevně nedůvodné, popřípadě takovým nástrojem může i ukládání sankcí za zjevně šikanózní a nedůvodné návrhy.

[34] Napadená právní regulace ovšem volí namísto nástrojů citlivějších nástroj, který nemá obdoby a a regulované právo zcela vyprazdňuje, čímž nepřiměřeně brání přístupu ke spravedlnosti, právu petičnímu, právu na to, aby veřejná moc sloužila všem a požadavku na to, aby se občané mohli podílet na správě veřejných věcí. Stěžovatelka tedy závěrem shrnuje, že považuje ustanovení § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, za zcela rozporný s ústavním pořádkem.

IV.

Návrhy výroků

[35] Stěžovatelka proto soudu navrhuje, aby příslušný senát, jemuž bude přidělena tato ústavní stížnost k vyřízení, řízení o ústavní stížnosti podle ust. § 78 odst. 1 zákona o Ústavním soudu přerušil a následně postoupil věc plénu Ústavního soudu k rozhodnutí o návrhu na zrušení napadeného ustanovení zákona tímto usnesením:

- I. **Řízení ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně vydanému dne 7. června 2017 pod čj. 62 A 82/2017 – 169 a proti rozsudku Nejvyššího správního soudu vydanému dne 17. ledna 2019 pod čj. 3 As 184/2017 – 73, se přerušuje.**
- II. **Návrh na zrušení ustanovení § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, se postupuje plénu Ústavního soudu.**

[36] Následně navrhuje stěžovatelka – navrhovatelka, aby plénum Ústavního soudu vydalo tento nález:

Ustanovení § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

[37] Následně navrhuje stěžovatelka, aby senát Ústavního soudu, jemuž bude přidělena tato ústavní stížnost k vyřízení, vydal po vydání usnesení, kterým se v řízení bude pokračovat, tento nále:

Rozsudek Krajského soudu v Brně vydaný dne 7. června 2017 pod čj. 62 A 82/2017 – 169 a rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný dne 17. ledna 2019 pod čj. 3 As 184/2017 – 73 se ruší.

Transparency International – Česká republika, o.p.s., stěžovatelka

dle plné moci

Pavel Uhl, advokát

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ7508100083